

SPOLEČNÁ CESTA K OŽIVENÍ CÍRKVE VI.

MISIJNÍ POSLÁNÍ CÍRKVE

Celá poslední kapitola závěrečného dokumentu Plenárního sněmu mluví o misii a evangelizaci. Pán Ježíš přikázal nejen apoštolům: Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu! Misie jsou povinností každého křesťana. Na tomto poli musíme spíše mluvit o úkolech, které jsou před námi, než o zkušenostech. Můžeme mluvit o lidových misích v některých farnostech, o evangelizačních kurzech, nebo o úspěšných projektech jako Dny lidí dobré vůle, Noc kostelů či Otevřené brány, Tříkrálová sbírka a různé duchovní koncerty, výstavy a soutěže. Může to však stačit?

V dokumentu Radost evangelia papež František píše: Misijní zájmy musí stát na prvním místě. Nebojme se s důvěrou v Boha a s odvahou dělat rozhodnutí, která promění církev, aby byla více misijní, otevřená, aby ti, kterým nabízíme své přátelství, snadněji odpovídali na Ježíšovo pozvání. Dnes je třeba s obnoveným nadšením hlásat světu radostnou zvěst, že v Ježíši zvítězilo odpuštění nad hříchem, život nad smrtí a láska nad strachem. Je třeba si hlásání evangelia vzít k srdci a růst v misijní horlivosti, aby v nás rostla vášeň pro Ježíše a jeho lid.

Jeden z letošních konvertitů mi napsal: Poznal jsem kněze, který mě přímo oslovil a pozval do katolické církve. Jiná napsala: K mému obrácení stačila jediná věta, kterou jsem na radu kněze zašeptala ve svém srdci: Ježíši, dej se mi poznat. Jiný biřmovanec napsal: Měl jsem velký problém přejít z víry dítěte do víry dospělého člověka. Trvalo mi téměř šest let, kdy jsem sám se sebou bojoval a snažil se žít po svém. Tento boj mě ale přivedl do úzkých. Bydlel jsem na ulici, kradl jsem jídlo v obchodech, bral drogy a nežil plnohodnotným životem. Z těch časů nemám příliš radostné vzpomínky, ale ta doba byla důležitá pro obrovskou změnu v mém životě. Pomohla mi rodina, kmotři, kněží a později přátelé z kláštera, kde jsem asi rok bydlel a znovu poznával Krista. Jsem za tu dobu velmi vděčný.

S radostí můžeme vyprávět řadu hezkých svědectví. Ale stačí to? V čem má být dnešní evangelizace jiná, aby byla úspěšná?

Svatý Jan Pavel II. říkal, že evangelizace musí být nová svým zápallem. A to bude tehdy, když poroste naše spojení s Bohem a vzplane v nás oheň Ducha.

Nová bude tím, že nebudeme čekat na profesionální misionáře, ale evangelizovat bude každý, kdo objevil, že ho má Bůh rád.

Nová musí být i ve způsobu, kdy nejde jen o poučování, ale o dialog vycházející z lásky a úcty k druhému i k pravdě. Dialog ovšem neznamená, že diskutujeme o tom, co z Boží pravdy přijmeme a co ne. Přijetím druhého člověka vytváříme společenství Církve, v němž se setkáváme se samotným Kristem. Jsme-li v jeho lásce, můžeme zakusit, že on sám je uprostřed nás. V pokoře se sami stáváme ničím, abychom v jistém smyslu mohli do druhého proniknout. Tak se my inkulturujeme do světa druhého, seznamujeme se s jeho kulturou, s jeho jazykem a on se disponuje k tomu, aby nám naslouchal. Pak můžeme sdělovat, co učí naše víra, aniž bychom něco vnucovali, nebo se snažili někoho přetahovat. Prostě dáváme z lásky.

Není však možné evangelizovat druhé, jestli neevangelizujeme nejprve sebe. Jen člověk proměněný zákonem Kristovy lásky může obrátit srdce a mysli druhých.

Lásku Boží k lidem nelze jen hlásat, je třeba ji přinášet. *Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, když milujete jeden druhého.* První křesťané vydávali toto svědectví tak, že se říkalo: *Podívejte se, jak se milují.* Kdo věří, že Bůh je láska, ten ví, že darováním lásky daruje Boha.

Podmínkou účinné evangelizace je naše svatost a také hlásání ze střech toho, co jsme prožili v intimním spojení s Bohem, i sdělování zkušeností s Bohem a jeho slovem. Každý křesťan má přinášet Boha tam, kde žije. To je úkol. Sejděme se ve farnosti k výměně osobních zkušeností s plněním tohoto úkolu, abychom se také navzájem povzbudili.

A na závěr inspirace. V jedné farnosti chtěla babička přihlásit vnuka do náboženství, ale ve škole se nemohlo učit, protože nejnižší počet ve třídě je sedm. Babička obešla své známé, kteří mají vnoučata, a výsledkem bylo osm přihlášených dětí. Najdou se i u vás takové babičky? Probudíte apoštolského ducha i v dětech, aby dovedly přivést k Ježíši své kamarády?